

**“Mums pie saviem logiem jāpaliek,
Jākļūst baltākiem un patiesākiem” /O.Vācietis/**

#7 31.01.2018.

Redaktores vēstule

Jaunu gadu parasti iesāk ar nospraustiem mērķiem un spēcīgu motivāciju virzīties tiem pretī. Svarīgi ir neaizmirst, ne kāpēc vēlies sasniegt to, ko esi iekārojis, ne pavadīt laiku kopā ar mīļajiem, ne to, kas esi Tu pats! Taču jau janvārim varam māt atvadas. Laiks ir nežēlīgs – tas skrien neatskatoties un nepakavējas nevienu mīļu mirkli, pat ja mēs ļoti, ļoti vēlamies. Tāpēc nevilcinies! Ej uz izrādēm, kuras gribi redzēt (jo laiks ir), ej taisīt sniega vīrus un eņģeļus (vai bradā pa peļķēm), ej sabučo savu mammu, ej pateikties skolotājiem, ej darīt! Un tad, kad būsi visu izdarījis, mierīgi apgulies gultā, nopūties un dodies pie miera!

Diāna Birģele, 11.5

Avīzes tapšanās piedalījās:

Roberts Daniels Zaičenko (10.4), Kristiāna Būcena (9.3), Leora Gadžiramazanova (9.3), Gusts Ābele (7.1), Dārta Ragaine (9.3), Anna- Kristiāna Dimante (11.5), Madara Dzelve (7.1), Aribella Jauja (9.3), Ulrika Māliņa (11.5), Anna Apīne (11.5), Loreta Lizbovska (10.4), Elīza Gūtmane (11.4), Kristaps Eniņš (10.1).
Ilustrācijas: Laura Kolontaja (10.3), Anna Rutmane (10.2), Alija Baltruma (11.3), kā arī īpašs paldies skolotājiem Dagnijai Ivanovskai un Andrim Zariņam.
Vāka autore: Alija Baltruma

Šajā numurā:

3	L'avīze jautā
4	Skolas formas
6	Veselīgs dienas sākums
8	Saruna ar Ievu Gaili
12	Ādams Lapiņš. Dzeja
14	“Es esmu šeit”
15	Skolas jubileja
17	Cilvēki, lietas un vietas
18	Kultūras garša
20	Jaunumi uz ekrāniem
23	Raksti savu romānu pats!
26	Vēl ir laiks...
27	Vai tiešām ir?
28	Eiforijas sīrupā
29	Februāra horoskopi
30	Joki
31	Skolotāju tests

<i>Kur smeļat motivāciju jaunajam mācību semestrim?</i>	<i>SKOLOTĀJU JAUNGADA APŅEMŠANĀS</i>
 <i>Georgs, 10.4</i> "Mani motivē mana draudzene Inga no 10.5."	 <i>Juris Avotiņš: "Notievēt."</i>
 <i>Rūdolfis un Ronalds, 10.6</i> "Eiripīda dzejā."	 <i>Santa Kazaka: "Vairāk nodarboties ar sportiskajām aktivitātēm un ēst veselīgāk."</i>
 <i>Paula, 10.4</i> "Man patīk mācīties, tādēļ tā arī ir mana motivācija."	 <i>Inga Ozoliņa: "Katru gadu apņemos, bet šogad viennozīmīgi plānoju apgūt angļu valodu. Vasaras brīvlaikā domāju apmeklēt privātskolotāju un cītīgi mācīties."</i>
	<i>Zinta Šķirmante: "Šajā mācību gadā esmu iekūlusies ļoti lielā avantūrā – atsāku pasniegt ģeometriju 11. klasēm. Es apņemos atsvaidzināt savas zināšanas šajā priekšmetā."</i>

Formas mūsu skolā?

Iespējams pamanījāt, ka novembra beigās mūsu skolā viesojās viesi no Gruzijas. Ciemojoties mūsu skolā, viņiem bija mugurā savas skolas formas. Es ievēroju, ka, ieraugot visus vienotās skolas formās, mūsu skolas direktore bija sajūsmā. Tieši tāpēc radās interese noskaidrot, ko par skolas formām domā skolēni.

Ar izveidotās aptaujas palīdzību noskaidroju, ka ir ļoti daudz dažādu viedokļu – gan negatīvi, gan pozitīvi, gan neitrāli.

Jau veidojot aptauju, nojautu, ka lielākā daļa skolēnu būs pret formas ieviešanu. Tā arī ir, bet tas nenozīmē, ka bija tikai tādi cilvēki. Ir arī daži, kas atbalsta šo ideju vai arī nav iebildumu – galvenais esot izskats un cena.

Ļoti daudziem, tajā skaitā arī man, patika variants par jau skolā esošajiem džemperiem. Tie jau mūsu skolā ir tik daudziem, ka jau kļuvuši par gandrīz neoficiālu skolas formu. Skolēni tos valkā, jo viņiem patīk. Bet vai tad skolas formai nav jābūt tādai, kas pašam patīk, lai to varētu ar prieku valkāt? Atbilde uz šo jautājumu loģiski būtu “jā”, tai ir jābūt tādai, kas pašam patīk. Lasot ieteikumus, izlasīju arī tādu ideju kā piespraudītes ar skolas logo. Tas savukārt būtu vienkāršs variants, jo skolēniem nebūtu jāsūdzas par pastāvīgu vienu un to pašu skolas tērpu un varētu turpināt valkāt savas ikdienas drēbes. Viens no variantiem, kas mani pašu ļoti piesaista, ir kāds kopīgs elements, piemēram, žakete vai neitrālas krāsas krekli ar skolas logo.

Kā jau zināms, šogad tika ieviesti jauni sporta tērpi, protams, ne visiem tie ir, bet pašlaik par tiem ir labas atsauksmes. Lielākajai daļai aptaujāto nepatīk tas, ka zilais tonis ir pārāk uzkrītošs un spilgts, vēlētos kaut ko neitrālāku. Ja tā padomā – kurš gan neatteiktos no skolas sporta tērpa paša personīgā vietā. Tomēr sava taisnība ir tiem, kuri domā, ka jābūt kādam elementam, kas norāda, ka mēs esam no ĀVĢ. Un labi, ka tas ir sporta tērps, ar kuru daudzi piedalās sacensībās, pārstāvēt mūsu skolu.

Skolēni piedāvāja tumši zilu, baltu, melnu vai tumši sarkano krāsu skolas formai. Ļoti daudziem nepatīk sporta tērpa spilgti zilais tonis, tāpēc, ja būtu jāsaskaņo sporta tērps ar skolas formu, zilais tonis būtu vēlams daudz tumšāks un neitrālāks. Savukārt melna vai balta forma būtu laba tādā ziņā, ka būtu daudz vieglāk tai pieskaņot citas krāsas.

Es vēlējos arī uzzināt, kādas ir mūsu skolas direktores Ināras Gailles domas par skolas formu un vai mūsu skolā tāda varētu būt. Lūk, viņas atbilde:

“Tajās skolās, kurās skolas formas jau ir no 1. klases, cilvēkus pie tās ir ļoti viegli pieradināt. Mani mazbērni pašlaik mācās Franču licejā, un ar skolas formām nav nekādu problēmu. No 1. klases ir formas, viss ir ļoti labi un skaisti, un vecākiem arī nav problēmu, ko bērnam vilkt uz skolu, un tā ir skolas piederība. Bet, tā kā mēs šeit mācāmies no 7. klases, man liekas, ka sabiedrības noskaņojums jau nav orientēts uz to, ka šeit būs tās formas. Un, ja blakus ir vēl citas Valsts ģimnāzijas, kurās nav formas, tad varbūt kaut vai 10% vai 20% teiks:

“Nē, man riebjas tās formas, es neiešu uz to skolu, kur ir formas.” Un cilvēki vairs negribēs tās skolas formas. Jo, piem., manai paaudzei bija jānēsā skolas forma,

un visi mana vecuma cilvēki atceras: “Cik gan riebīgas bija skolas formas!” Un tālāk to stāsta arī saviem bērniem un mazbērniem, ka nekādā gadījumā nevajag skolas formu. Eiropā, kas nav piedzīvojusi to obligāto skolas formu valkāšanu, teiksim, Anglijā, kur tā ir piederība savai koledžai, tur tas ir vieglāk. Varbūt ir jāpauzina zināmajam laikam, lai mana paaudze, manu bērnu paaudze aizmirstu tās nelaimīgās obligātās formas un pārietu uz

citu viedokli par to. Tāds ir man apsvērums. Es esmu par formām, tikai tas ir jāgrīb pašiem jauniešiem. Bet varbūt mēs varam ieviest kāda viena elementa formu.”

Tik tiešām ir prieks dzirdēt, ka mūsu skolas direktore domā par mums. Viņa saprot, ka lielākajai daļai tādu nemaz negribas. Tas liek aizdomāties – varbūt kādu dienu....

Kristiāna Būcena 9.3

Veselīgs dienas sākums

Kā jau zināms, brokastis ir mūsu svarīgākā dienas ēdienreize. Ar to mēs pamodinām savu organismu, un ir svarīgi, lai tas, kā mēs to darām, ir veselīgi – uzņemam kārtīgu devu enerģijas un organismam tik nepieciešamos vitamīnus, minerālvielas, taukus. Mums visiem ir svarīgi pēc iespējas vairāk ietaupīt laiku no rīta, lai vairāk tā atliktu naktsmiegam. Tāpēc 5 brokastu receptes, kuras Tev ieteikšu, būs salīdzinoši vienkārši pagatavojamas.

Pirmais, ko, no rīta pieceļoties, iesaku izdarīt – izdzert glāzi silta ūdens. Tas palīdzēs pamosties un “iedarbinās” organismu.

Pirmdiena: Smūtijs

Smūtijs ir visvieglāk pagatavojamais ēdiens, kurā visvairāk ir iespējams uzņemt organismam nepieciešamās vielas.

Blenderī ieliec divus gatavus banānus, ogas pēc izvēles, vari pielikt spinātus (kārtīgs dzelzs avots), mazliet vaniļas pulveri, kanēli, principā vadies pēc izjūtām. Ogu vietā vari likt kivi, mango, ābolu. Pielej glāzi ūdens. Ja vēlies sātīgākas brokastis, vari pieliet vēl pus glāzi augu pienu (mandeļu, rīsu, auzu, sojas – pēc izvēles). Sablenderē, un brokastis gatavas. Laiks : 5 minūtes.

Otrdiena: Auzu pārslu biezputra ar banānu

Ja tev īsti neiet pie sirds auzu pārslu biezputra, man ir risinājums. Banāns to padarīs debešķīgi gardu.

Ielej katlīnā glāzi ūdens. Ja vēlies, vari pieliet vēl pus glāzi augu piena. Liec uz uguns un pagaidi, kamēr ūdens vārās. Pieber klāt glāzi auzu pārslas (es izmantoju 5 graudu pārslas, bet rīkojies pēc sirds patikas) un samaisi. Kamēr tas vārās, nomizo vienu gatavu banānu un ar dakšu to saspaidi. Banānu masu liec pie jau vārošajām pārslām, samaisi. Pieber tējkaroti čia sēklas, pustējkaroti kanēļa, kārtīgi samaisi. Uzliec katliņam vāku un izslēdz plīti. Ļauj putrai savilkties un uzbriest. Pēc 5 minūtēm gatavs. Laiks : 15 minūtes.

Trešdiena: čia sēklu pudiņš

Čia sēklas ir bagātīgas ar olbaltumvielām, omega-3 taukskābēm, antioksidantiem.

Šis ēdiens būs jāpagatavo jau iepriekšējā vakarā. Liec glāzē 2-3 ēdamkarotes ar čia sēklām, pārlej tās ar augu pienu (pēc izvēles) tā, lai pārklātos. Pieber šķipsniņu kanēļa, pusi tējkarotes 100% kakao pulveri, samaisi un liec ledusskapī. No rīta būs gatavs ēšanai. Iesaku piegriezt klāt augļus – banānu, ābolu, bumbieru, hurmu, apelsīnu. Laiks : 2 minūtes.

Ceturtdiena: Veselīgais batoniņš

Ikkatram no mums ir dienas, kad nav laika brokastīm, tāpēc šis būs lielisks variants “skrienošajiem” jauniešiem. Batoniņš + banāns + tēja/kafija = lieliskas brokastis.

Batoniņš būs jāpagatavo iepriekš, taču pietiks vairākām (6-7) dienām. Ņem rūgto šokolādi (60% – 90%), liec kausēties karsta ūdens peldē.

Kamēr šokolāde kūst, sagatavo sēkliņas (ķirbju, čia, saulespuķu, sezama vai citas), riekstus (valriekstus, zemesriekstus, lazdu, Indijas, mandeles) un žāvētus augļus (rozīnes, aprikozes, vīģes, dateles, plūmes). Proporcijai nav nozīmes – liec klāt visu, ko vēlies, tikai neaizmirsti sagriezt smalkākos gabaliņos. Lej klāt izkusušo šokolādi, samaisi, liec kekša cepšanas pannā, kas jau iepriekš ieklāta ar cepampapīru. Gatavo liec aukstā vietā uz stundu. Kad laiks pagājis, gatavo enerģijas sprādzienu: sagriez gatavo produktu tik lielos gabalos, kas tevi apmierina. Vari satīt katru folijā. Laiks : 70 minūtes.

Piektiena: Brokastu pārslas.

Ir dienas, kad ir slinkums gatavot brokastis, nekas iepriekšējā vakarā nav sagatavots vai vienkārši jāsteidzas. Vienmēr izlīdzos ar brokastu pārslām.

Iesaku ņemt musli vai pārslas bez pievienota cukura. Pārlej tās ar augu pienu. Vari pievienot ogas vai banānu, vai medu.

Anna Apīne, 11.5

Intervija ar Ievu Gaili

Katru gadu Rīgas pašvaldība pasniedz balvu “Zelta pildspalva” Rīgas labākajiem

skolotājiem par radošu, inovatīvu un profesionālu pedagogisko darbu, kā arī par ieguldījumu skolēnu izglītošanā un audzināšanā.

2017.gadā *Zelta pildspalvas* balvu ieguva mūsu skolas skolotāja un izglītības psiholoģe Ieva Gaile, tāpēc mēs, skolas avīze, nolēmām uzzināt mazliet vairāk par mūsu skolas vienu no *Zelta skolotājiem*.

1. Kāpēc Jūs izvēlējāties kļūt par pedagogi? Vai to iespaidoja tas, ka Jūsu mamma ir pedagoge?

Noteikti nē. Par pedagogi es kļuvi pavisam nejauši. Mans darbs Āgenskalna Valsts ģimnāzijā sākās tad, kad mani uzaicināja pastrādāt par dienesta viesnīcas audzinātāju. Es piekritu, jo man bija mazs bērniņš un man bija izdevīgs tāds maiņu darbs. Tobrīd skolas psiholoģe bija noslogota, un viņa, zinot, ka es studēju psiholoģiju, palūdza, vai varu novadīt vienu stundu nedēļā 11. klasei, un es piekritu. Tas bija liels izaicinājums, jo man psiholoģija kā tāda aizrauj, un tad, kad man piedāvāja par to pastāstīt citiem, bija interesanti padalīties ar savām zināšanām, un tā arī sākās mans pedagoga darbs.

**“Par pedagogi es
kļuvi pavisam
nejauši...”**

2. Ko, Jūsprāt, Jūs sniežat skolēniem kā pedagoge un cik tas ir svarīgi?

Ja es skatos tieši no pedagoga pozīcijām, tad es cenšos sniegt skolēniem izpratni par psiholoģijas zinātni un visu mācīt vairāk caur viņu pašu pieredzi, jo man šķiet, ka nav nepieciešams skolēniem izstāstīt kaut ko teorētisku un likt atreferēt, jo no tā nebūs nekāda ieguvuma, tāpēc es cenšos katru tēmu saistīt ar kādu pašizpētes darbu vai ar kādu testu, kādu grupu darbu. Ar ko tādu, lai skolēns saprot, kas viņš ir, ko viņš var, ko viņš grib, kas viņam patīk.

3. Kad un ar kādām problēmām skolēni pie Jums vēršas kā pie skolas psiholoģes?

Tās klasiskās lietas, kā savstarpējās attiecības jauniešu starpā, gan pāru attiecības, gan ģimenes attiecības, kā arī dažādās konflikta situācijās ar skolotājiem, arī tādās emocionālās krīzēs, veselības traucējumos, kas izriet no kaut kādiem psiholoģiskiem stāvokļiem.

Un vēršas arī tad, kad vēlas par sevi kaut ko uzzināt, izpētīt, kā, piemēram, karjeras konsultācijas.

4. Vai Jūs jau sen sapratāt, ka vēlaties palīdzēt cilvēkiem, uzklausot viņus, būt saprotošai?

Es laikam skatos vairāk no savas prizmas. Es atceros, kā es jutos tad, kad biju skolēns un pusaudzis, un jauniets, un tālāk jau jauna sieviete. Un es atceros, cik bieži vien biju apjukusi dažādās situācijās. Toreiz nebija tāda neitrāla pieaugušā, kurš paturēs manu jautājumu noslēpumā. Psihologs, manuprāt, ir labs tāpēc, ka, pie viņa ejot, visa informācija ir konfidenciāla.

Un par to saprotošo un palīdzēšanu: man šķiet, ka tās īpašības man izveidojās dabiski, tāpēc ka esmu no daudz bērnu ģimenes, kurā automātiski bērns iemācās būt gan saprotošs, gan izpalīdzīgs, gan arī mana pirmā pieredze ar draugiem ir visnotaļ pozitīva. Mēs, neliela bērnudārza grupiņa, pārgājām visi kopā uz vienu skolu un kopā pabeidzām pamatskolu. Arī tas deva manai personībai tādu labu fonu, lai es pēc tam varētu citiem sniegt atpakaļ.

5. Vai netraucē tas, ka Jūs strādājat vienā darbavietā ar savu mammau?

Droši vien, ka tas kādreiz arī traucē no tāda viedokļa, ka citi kolēģi varbūt kādreiz uz mani paskatās nevis kā uz speciālistu, bet tīri kā uz direktores meitu, un es domāju, ka tas ir bijis sākumā, kad atnāc jauns kolēģis: tā ir direktores meita. Tad sākumā droši vien mani uztver tādā lomā. Bet tad, kad kolēģi saprot, ka es esmu speciālists un arī daru savu darbu atbildīgi, tad pazūd tas priekšstats, varbūt nelabvēlīgs

vai stereotips, un ņemot vērā to, ka mana mamma nav mana priekšniece, jo oficiālā priekšniece ir Inga Upeniece un visi jautājumi, saistīti ar vadību, man ir jārisina ar viņu, tad tādu citu domstarpību nav.

6. Kur Jūs uzaugāt un kā tas ietekmēja Jūsu turpmākās dzīves gaitas ?

Es piedzimu Rīgā, uzaugu Rīgā, vairāk tādā kā Rīgas nomalē, Jaunciemā pie Kīšežera. Pilsētas cilvēkam tas vispār izskatās pēc tādiem kā laukiem. Un tur pagāja mana bērnība, bērnudārza gadi, skolas gadi. Var teikt, ka tā bija pavisam cita pasaule, jo tad, kad es mācījos 3. vidusskolā (tagad Valsts 3.ģimnāzija), es sapratu, ka es esmu dzīvojusi bērnībā tādā kā sabiedrības izolētībā, un es atklāju daudz jaunu lietu, arī dažādas cilvēku īpašības. Dzīve mani bija pasaudzējusi bērna, pamatskolas laika posmā. Nosacīti tāda droša, pasargājoša vide, kur ir maza klase, visi skolotāji par mani rūpējas, aicina pievērst uzmanību vērtējumiem, apmeklēt konsultācijas, apgūt papildus kādu priekšmetu. Skolotāji pazina arī manu ģimeni, līdz ar to man skolā bija tāda ģimeniskuma sajūta, tāpēc es arī saprotu bērnus mūsu skolā, kas atnāk no mazām lauku skolām un tiek iemests tādā lielā mašīnērijā, liekot izdzīvot vienam. Tas nav vienkārši. Bieži

vien tas sagrauj kādu pusaudžu ideālu, un bērni saprot, cik patiesībā cilvēki var būt nežēlīgi. Un arī sagraust ideāls par skolotājiem. Tā kā salīdzinot ar manu drošo bērnību, vēlāk bija diezgan liels kritiens realitātē.

7. Jums šogad, tāpat kā iepriekšējos gadus, ir daudzi skolēni, kas pie Jums raksta Zinātniski pētniecisko darbu. Kā Jūs ar to tiekat galā un kā Jums ir apņēmība uzņemties tik apjomīgu darbu?

Tas ir patiesi liels izaicinājums, un atkal te ir daudz stereotipu, ka uz psiholoģiju aiziet tie skolēni, kuri negrib neko darīt un grib uzrakstīt kaut ko vienkāršu, un saņemt labu vērtējumu. Absolūti nepiekrītu tam, jo redzu, cik lielu darbu iegulda skolēni savos psiholoģijas un pedagogijas Zinātniski pētnieciskajos darbos un kā viņu dzīvē kaut kas mainās pēc šī darba veikšanas. Mana motivācija, kāpēc es vispār piekrītu un sadarbojos ar šiem jauniešiem ir tāda, ka es arī sevi šādā veidā pilnveidoju un attīstu. Piemēram, ja man raksta kāds skolēns darbu par jauniešu psihosomatiskajām saslimšanām vai par stresu sportā, kā to pārvarēt, es esmu spiesta arī meklēt jaunu informāciju, veikt jaunus pētījumus, un tas uzlabo manu profesionālo darbu. Es no tā esmu tikai ieguvēja. Protams, tas ir laukietilpīgi, un bieži vien janvāris vispār ģimenei netiek veltīts, bet tā noteikti ir liela izaugsme man.

“Mana motivācija, kāpēc es vispār piekrītu un sadarbojos ar šiem jauniešiem ir tāda, ka es arī sevi šādā veidā pilnveidoju un attīstu.”

8. Jūs pasniedzat lekcijas arī Rīgas Stradiņu universitātē. Kādu atšķirību Jūs jūtat starp ĀVĢ skolēniem un RSU studentiem?

Rīgas Stradiņu universitātē es pasniedzu lekcijas studentiem, kuri apzināti ir izvēlējušies psiholoģiju kā savu nākotnes profesiju vai arī kā profesiju, kas viņus pilnveido, un motivācija mācīties, protams, ir lielāka nekā ĀVĢ. Bet arī sūdzēties par ĀVĢ skolēniem es nevaru, jo, man šķiet, ka liela daļa atbildības ir jāuzņemas tieši skolotājam. Skolotājs ir tas, kurš motivē un ieinteresē. Es ceru, ka man izdodas ieinteresēt vismaz trešdaļu klasi par psiholoģijas zinātne, jo man šķiet, ka bāze psiholoģijā būtu jāpārzina visiem cilvēkiem.

9. Kā Jūs no darba atpūšaties, ko Jums patīk darīt brīvajā laikā?

Mani tiešām aizrauj ceļošana. Ceļotprieks ir viens no lielākajiem priekiem, tāpēc es cenšos ieplānot vismaz pāris ceļojumus gadā. Visbiežāk tas notiek kopā ar ģimeni. Vēl man patīk aktīvā atpūta vasarā. Tādi ceļojumi kopā ar aktīvo atpūtu, respektīvi, ģimenes ceļojumi pārgājienu veidā vai kāda apskates objekta izzināšana, jaunu vietu iepazīšana. Tas ir tas, kas mani aizrauj. Protams, lasu arī grāmatas. Es cenšos nelasīt tikai profesionālo literatūru, kaut gan mani interesē profesionālā literatūra, bet es mācos baudīt arī cita veida literatūru. Cenšos arī apzināti veidot tādu atpūtu, jo tas mistiskais loks -*darbs, mājas* var ļoti *ievilkt*. Ja cilvēks neplānos pats kaut kādus īpašus veidus, kā atpūsties, tad arī tas var *ieraut* pārāk daudz.

10. Vai Jums ir kaut kas tāds, kam Jūs dzīvē ticat? Varbūt kāds teiciens, pēc kā vadāties vai ideoloģija?

Būtu jau labi, ja man būtu kāda ideoloģija. Bet man līdz ar vecumposmu katru gadu mainās tas, kam es esmu pieķērusies, un arī skats uz dzīvi, pārliecība, filozofija mainās. Arī teicieni, kam es ticu.

Viens, kas man ilgstoši saglabājies, ir ķīniešu sakāmvārds, ka "ikviens ceļojums sākas ar pirmo soli". Un tas lielā mērā sakrīt arī ar manu darbu, jo bieži vien ir tā, ka es redzu, ka skolēnam, kurš pie manis atnāk, viss izdosies, un arī viņa ģimene to redz. Un mums ir jācer un jāgaida, ka tas skolēns pats spers pirmo soli virzienā, kurā viņam to ir nepieciešams darīt. Mans darbs ir viņam notice, palīdzēt atrast resursus, kā to pirmo soli spert.

11. Ko Jums nozīmē Zelta pildspalvas iegūšana?

Zelta pildspalva - tas skan tā grandiozi, un tas arī uzliek lielu atbildību, ka man ir jābūt tādām *zelta* skolotājam, ļoti atbildīgam un ļoti produktīvam. Man tas nozīmē arī tādu lielu kolēģu atbalstu, jo tad, kad pedagogiskajā sēdē izskanēja aicinājums, ka Zelta pildspalvu varētu piešķirt skolotājam un izglītības psihologei Ievai Gailei, es sajutos ļoti neērti, jo, skatoties uz kolēģiem, es sapratu, ka ikviens no viņiem arī būtu pelnījis šo godu, un kāpēc es? Arī citi vada Zinātniski pētnieciskos darbus un citi gatavo olimpiādēm, konkursiem. Es jau biju gatava, ka tūlīt cels rokas un balsos pret, bet tad, kad visi kolēģi nobalsoja *par*, es tiešām izjutu tādu gandarījumu un sapratu, ka tas ir liels atbalsts tieši no kolēģu puses, ka viņi arī novērtē manu darbu. Un pēc tam nāca klāt, apsveica, paspieda roku un teica, ka priecājas par mani. Tā tiešām ir tāda patīkama apziņa, ka jūtos novērtēta. Arī skolēni teica: "Skolotāj, Jūs to jau sen bijāt pelnījusi!" Absolventi rakstīja *facebook*, ka beidzot arī man ir kāda atzinība, un bija ļoti priecīgi. Tas tiešām man deva patīkamas emocijas.

**"Ikviens
ceļojums
sākas ar pirmo
soli."**

12. Ko Jūs varētu novēlēt skolēniem?

Skolēniem es novēlētu drosmi, jo tas bija tas, kas man pašai pietrūka skolā, un gribu pateikt, ka nav objektīvu iemeslu, kāpēc skolēniem būtu no kāda jābaidās.

**„Drosmīgajiem
pieder
pasaule.”**

Man liekas, ka tas laiks ir pagājis, kad skolēnam būtu jābaidās no skolotāja vai vecākiem. Uz baiļu pamata nekas labs nevar attīstīties, tāpēc es aicinātu padomāt, kāpēc tu baidies, paanalizēt un padomāt, ko ar to darīt, kā to pārvarēt, kā to atbrīvot, kā atrast sevi drosmi. Manuprāt, drosmīgajiem pieder pasaule. Es to esmu pārbaudījusi uz savas ādas, jo, kad pārstāj baidīties, atveras arvien vairāk jaunas durvis.

Ādams Lapiņš. Dzeja.

cilvēks ir sabiedriskā
būtne
vismaz tā tas bija
rakstīts visai apšaubāmā
aforismu enciklopēdijā

glezna
ļoti glezna
diena
ļoti tumša
tad nakts
atnāk un
aiziet
rīts

ekonomiski nestabila situācija
draud karš
pilsētnieki dzers tēju
ar pienu
bet mēs staigāsim
pa pļavu
un lasīsim
puķes

resna sekretāre
sēdēja kantorī
aizpildīja dokumentus
un aizvadīja savu
dzīvi

sprīdītis lāčplēsis un
citi tie mītiskie varoņi
tie iedzīs mūs postā
un mūžīgā
verdzībā

tajos laikos
kad skolās pasniegs
nākotnes vēsturi
mēs visi jau
būsim
miruši

suns ir dzīvnieks
cilvēks arī
bet mēs tikai
turpinām skaitīt
dienas

semikolu bandas atkal uzbrūk
pusnakts murgos
apzog dzīvokli un savāc
visas rotaļlietas

- - -

žurku bērnība

kādā stāstā par kādu cilvēku
par kādu cilvēku bija rakstīts:

- 1) ziloņgalva;
- 2)trušķermenis;
- 3)pulksteņķepa

aizsmērēta loga priekšā sēž
murgains sejs

ko tas tur sēž, ko tas tur (-?-)

zīda pavediens kas likās/šķīta
tikai zirnekļa tīkls izrādījās tika
aizdots skudrai lai uzveiktu
mušu armiju neveiklu

ak tad mērķtiecīga hibrizācija hibrīdkarš
šurp skriešus rikšiem lēkšiem tik kaklu
nepārlauz auto hibrīds ko vēl neteiksi
aptekalēt viesnīcas iemītniekus lutināt neizlutināt
sabojātā paaudze paaudžu konflikts apturi
vārdu plūdus aizver slūžas vai atver lai
izlīdzinātu nolīmeņotu upi krāces nekrāc
nepieklājīgi institūcija rehabilitācijas balodis krā
tagad apklust noderīgāk cieņa gods bērnu
galvenajam viesim līķim neaizskar līgavaiņa
brūtes vīru atradinājies jau mēnesi vai
divus pilnīgi neatkarīgs narkomāns uz
baznīcu tikai svētdienās alkohols pirmdien
rītos sakaitini vājos jo stiprie izslēgs
pirmajā raundā vārdu kaujā aiztesies
uz piparbodi pirms 22:00 lai paspētu sadabūt
ne jau piparus bet pārpirkt pašu bodi esi
gatavs iegūt 99% akciju un kļūt par biržas
valdnieku tikai pēc piecdesmit četrām dienām
apjāsies atjēgsies atklāsme ka viss nav
viens vai tu vai cits tikai atceries viss
ir viss un nekā nav būtiska vārda
forma nepieciešama pareizrakstībā arī citās
kulinārijas nozarēs jo kāda gan jēga
starpība dalību neņem neņem arī
vēl ko kāpēc tā kāpēc tā kāpēc tā
kāpēc un kāpēc tā un tā vai šitā
nomens pronomens kas tas vispār pats ir
ja meklē tikai rūdu pat nezinot cik
grūti iegūt tīrradni metālu rītu netālu
atkal piparbode atkal narkomāns pēc
alkohola pirms 22:00 pirms citiem bet pēc
sevis jo tikai tādi var pēc sevis paši it neko
neatstājot aiz jo citi priekšā un atpakaļ
netikt vizuāli neglīti neestētiski dekora
elementi četri lieki gaismas avoti jo tā
tikai viena un kāpēc gan to zaimot
ja nespēj glaimot mainot dukātu pret
attēlu kurā redzams cilvēks pie
piparbodes kurš redzams zīmē cilvēku
kurš iet uz piparbodi neilgi pirms 22.00 lai paspētu
ne jau piparus
bet pats sevi

“Es esmu šeit”

2017. gada decembrī Āgenskalna Valsts ģimnāzijas skolēniem bija iespēja aktu zālē noskatīties režisora Renāta Vimbas spēlfilmu “Es esmu šeit” un satikt filmas galvenās lomas atveidotāju Elīnu Vasku.

Spēlfilma ir veidota kā aizkustinošs stāsts par meiteni Raju un viņas brāli Robi, kuri ir spiesti dzīvot kopā ar vecmammu Olgu. Pretēji bērnu gribai, vecmamma vēlas pārdot lauku īpašumus, kas piederējuši viņu tēvam, bet situācija mainās pēc Olgas nejaušās nāves.

Rajai un Robim ir jāizvēlas – vai ziņot par viņas nāvi un nokļūt bērnu namā, vai noslēpt šo faktu un cīnīties par savām dzimtajām mājām un ģimeni. Raja kļūst par ģimenes apgādātāju un reizē piedzīvo savu pirmo mīlestību.

2016. gada Berlīnes kinofestivālā spēlfilma saņēma kategorijas 14+ galveno balvu — Kristāla lāci. Filma ieguva arī 2016. gada Lielā Kristapa balvas nominācijās "Labākā filma", "Labākais scenārija autors" un "Labākā aktrise".

Mūsu skolēnu viedokļi par filmu

“Filmā tiek attēlotas aktuālas problēmas par vecāku aizbraukšanu uz ārzemēm labākas dzīves meklējumos, atstājot bērnus pie kāda radnieka. Arī ārzemēs nauda nebirst no gaisa, tāpēc dažu gadu plāns pārvēršas par ilglaicīgu dzīvi prom no mājām.”

“Raja bija skarba, bet iecietīga, viss, ko viņa darīja, bija pamatoti, kas reizēm trūkst filmās, Elīna Vaska pēc filmas noskatīšanās teica, ka filmējot esot vēlējusies, lai Raja izrādītu vairāk emociju, lai raudātu, priecātos. Viņas tēls atšķīrās ar to, ka viņa nežēlojās, turējās pie sava un neļāva citiem redzēt, ko jūt, izņemot filmas beigās.”

“Filma lika saprast, ka patiesībā reālajā dzīvē ir daudz šādu ģimeņu, kam jāpārcieš naudas problēmas, un līdz ar to rodas tik daudz problēmu, no kurām nav jau tik viegli izkulties.”

“Man patika, ka filma pievērsa uzmanību svarīgām, ikdienā neievērotām mūsdienu sabiedrības problēmām. Pēc filmas noskatīšanās ir nepieciešams kāds laiks, lai aptvertu, ko tā ir sniegusi. Bet pats galvenais, ko es iemācījos, noskatoties šo filmu, ir tas, ka no pat grūtākajām situācijām vienmēr ir izeja.”

Anna-Kristiāna Dimante 11.5

Kā mūsu skola sāk gatavoties savai jubilejai ..

Daudziem jau ir zināms, ka šī gada oktobrī mūsu skolai paliek 330 gadi. Kaut gan jubileja vēl ir tālu, jau šobrīd sākas tās sagatavošanas darbi. Lai uzzinātu vairāk par to, kā skola gatavojas jubilejai, biju apjautājusi divus atbildīgos skolotājus un arī direktori.

Direktore bija pieminējusi, ka jubilejas gatavošanas procesā ir jāpiedalās visiem – sākot ar skolēniem un beidzot ar skolas darbiniekiem. Manai klasei šim pasākumam jau trīs reizes bija iedots uzdevums uzzīmēt komiksu saistītu ar noteikta priekšmeta tēmu. Zinu, ka no labākajiem darbiem izveidos speciālas kartiņas. Biju vēl dzirdējusi, ka arī mājturībā būs jāveido īpašs projekts šim pasākumam (vismaz meitenēm).

Abām skolotājām un direktorei biju jautājusi, kā viņas gatavojas skolas jubilejai. Pirmā atbilde uz šo jautājumu no direktores bija, ka viņa šuj jaunu kleitu. Tad piebilda, ka tiešām gatavojas. Ir paredzēti dažādi pasākumi jubilejas nedēļā, viens to tiem ir skolas salidojums, kuram visi gatavojas

viscītīgāk. Vēl viņa parādīja dažādas fotogrāfijas no iepriekšējās jubilejas salidojuma, kurš norisinājās Ķīpsalā. Pēc fotogrāfijām varēja

saprast, ka tas bija kaut kas grandiozs –

Attēls no skolas arhīva

bija gan kori, gan orķestris, gan dejotāji. Direktore atcerējās, ka tad viņai licies, ka kaut kas nav neizdevies, kaut ko varēja pielabot, izdarīt labāk, bet tagad, pārskatot fotogrāfijas, saprotot, cik ļoti lielu darbu visi bija tajā ieguldījuši un kādu gandarījumu ir ieguvuši. Arī šogad tiek gatavoti neaizmirstami pasākumi. Būs gan koncerts, gan pieņemšana pie direktores, gan ballīte.

Viens no atbildīgajiem skolotājiem ir arī mūsu vizuālās mākslas skolotāja Ieva Drēviņa. Viņa atbild par zīmējumiem izstādēm, kuras būs apskatāmas jubilejas mēnesī. Tiek gatavotas dažādas izstādes saistītas ar skolu, skolas mirkļiem un "Atslēgu". Par *atslēgām* ir atbildīgs skolotājs Juris Avotiņš, bet par tekstilizstrādājumiem skolotājas Linda Ozoliņa un Santa Kazaka. "Atslēga" būs viena no izstādēm, kurā varēs apskatīt dažādas

kompozīcijas, saistītas ar atslēgu. Es to saprotu tā, ka atslēga ir tā, kura atvērs mūsu sirdis skolai un visam pārējam.

Vēl viens atbildīgais par jubilejas pasākumiem, kuru apjautāju, ir mūsu bibliotekāre un latviešu valodas skolotāja Dagnija Ivanovska. Viņai ir paredzēts kopā ar *L'avīzes* komandu izveidot *L'avīzes* speciālizlaidumu īpaši skolas jubilejai. Viens no uzdevumiem skolotājai Ivanovskai ir arī apzvanīt

bijušos skolas

darbiniekus,

palīdzēt izveidot

salidojuma

scenāriju un vēl

vienu izstādi. Šajā

izstādē varēs

apskatīt mācību

grāmatas, no kādām

skolēni ir mācījušies

senākos laikos. Ir

arī aicināti gan

skolas absolventi,

gan arī mūsu skolas

pašreizējie skolēni

ziedot vai aizdot

skolai kādas

senākas mācību

grāmatas vai arhīva)

dienasgrāmatas, vai arī skolēnu apliecības šai izstādei.

Viena no izstādēm būs arī foto izstāde, kurā varēs apskatīt dažādu skolas mirkļus. Lai izvēlētos labākās fotogrāfijas, pavasarī tiks rīkots konkurss, kurā būs iespēja visiem skolēniem iesūtīt savas bildes foto izstādei.

Secinājumos varu teikt, ka skola tiešām cītīgi gatavojas šim pasākumam un ka nākamā mācību gada oktobris gan skolēniem, gan skolotājiem un skolas darbiniekiem būs ļoti interesants un notikumiem bagāts mēnesis.

1976.gada skolas rekonstrukcija (attēls no skolas grāmatas vai arhīva)

Leora Gadžiramazanova, 9.3

Arī teātris spēj sniegt atkarību...

Teātri apmeklēju visai bieži, tāpēc vēlējos nedaudz padalīties ar pieredzēto. Manuprāt, viena no pēdējā laika iespaidīgākajām un spēcīgākajām izrādēm ir Valtera Sīļa režisētā izrāde „Cilvēki, lietas un vietas” Latvijas Nacionālajā teātrī, kas tiek pieteikta kā smeldzīga drāma.

Stāsts ir par galveno varoni - aktrisi, kura aizraujas ar narkotikām un citām apreibinošām vielām, tādēļ ir spiesta pamest savu darbu teātrī. Lai atgrieztos tajā atpakaļ, viņai ne tikai jāiziet rehabilitācijas programma, bet jātiek pašai ar sevi skaidrībā, ar to, ko vēlas un kā visdrīzāk iespējams atgriezties realitātē, no kuras tik ļoti vēlējusies izbēgt.

Varbūt kādu piesaistīs tieši vārds ”narkotikas,” bet tas noteikti nav galvenais temats šajā iestudējumā. Jā, tā ir viena no varones atkarībām, kas visu laiku tiek pieminēta, bet viņai ir arī citas atkarības – daudz nozīmīgākas.

Es uzskatu, ka viena no galvenajām izrādē risinātajām problēmām ir katras personības cīņa ar sevi, cenšanās pārvarēt grūtības un nezaudēt gribasspēku arī tad, ja ir ļoti grūti.

Runājot par aktierspēli, ir pat grūti vārdos aprakstīt, cik aktrise Maija Doveika (galvenās lomas atveidotāja) šajā izrādē ir brīnišķīga. Tā vien šķiet, ka viņa ”iziet cauri” visām emociju gammām un to dara tik reālistiski, ka ļauj noticēt it visam. Tāpēc šis iestudējums man izraisīja ļoti lielu emocionālo līdzpārdzīvojumu un lika ļauties tik neaprakstāmām sajūtām.

Droši vien, ka jauniešus šī izrāde piesaistīs visvairāk, jo viņiem izrādē risinātās problēmas liksies vissaiostošākās un aktuālākās. Bet tik un tā noteikti iesaku šo izrādi noskatīties ikvienam, bez izņēmuma, jo tā liek aizdomāties par daudz ko, īpaši to, ka katram no mums ir kāda lieta, vieta, cilvēks vai kas cits, no kā viņš ir atkarīgs, un bez kā var pazaudēt daudz, citreiz pat ļoti daudz.

Izrādes iespaidā sāku lasīt arī Dankana Makmillana sarakstīto lugu „People, Places and Things,” kas ir par ”pamatu” šai izrādei. Un ar katru nākamo lappusi arvien vairāk sapratu, ka šis ir tik pateicīgs lugas materiāls, ka drīzāk pat grūti būtu to neiestudēt labi un sabiedrībai nozīmīgi, jo lugā risinātās tēmas ir patiešām aktuālas un pārdomu raisošas.

Ulrika Māliņa, 11.5

Mēģinājumi izgaršot kultūru

Agatas Kristī grāmata «Slepkavība Austrumu ekspresī»

Iegādāties šo grāmatu mani noteikti aicināja visnotaļ piesaistošais vāks, jo, par godu pēc grāmatas motīviem tapušās filmas iznākšanai, arī apgāds «Zvaigzne ABC» laida klajā jaunu izdevumu šim Agatas Kristī detektīvromānam. Un romāns bija ļoti interesants. Sižets, lai gan savā ziņā radīja mierīgu iespaidu, bija ļoti spraigs un satraucošs. Katrs jauns atrasts pavediens lika visam apgriezties pilnīgi otrādi, un tas vienkārši neļāva nolikt grāmatu malā, līdz tā nebija izlasīta. Un tas, ko es domāju par varoņiem grāmatas sākumā, lasīšanas gaitā mainījās vismaz reizes simts, līdz beigās atkal atgriezās sākuma stadijā. Savukārt pēc tam Puaro noliedza visu, ko es jebkad par personāžiem biju domājis, pasakot nozieguma atzīšanos. Un tas bija ļoti jautri.

Grāmatā stāstīts par slepkavību, kas naktī notika kupenās iestīgušajā Austrumu ekspresī. Tā kā stāvošajā vilcienā slepkavam nebija kur sprukt, pastāvēja liels risks, ka tas varētu uzbrukt atkal, tāpēc detektīvam Erkilam Puaro gribot negribot bija jāķeras pie nozieguma izmeklēšanas. Interessants un elpu aizraujošs sižets, līdz detaļām izstrādāti personāži, viņu portreti, dzīvesstāsti, liecības un raksturi. Pavedieni, kuri pašam liek neapzināti sākt risināt noziegumu, ko izmeklēt uzticēts Puaro, un iespēja tikt pie nelielām franču valodas nodarbībām. Noteikti iesaku izlasīt visiem, jo grāmatu katrs var uztvert kā vēlas, proti, gan kā brīvdienas lasāmvielu atpūtai, gan kā noziegumu, kurš jāatrisina pašam. Kā arī, kad grāmata izlasīta, ir iespējams noskatīties pēc tās motīviem tikko tapušo filmu.

Jaunā Rīgas teātra izrāde «Latviešu mīlestība»

Bija brīži, kad šīs izrādes laikā pilnā kaklā smējos, bija brīži, kad mocījās mēmās smieklu lēkmēs, jo man vienīgajam notiekošais šķita smieklīgs, un bija brīži, kad es neizpratnē lūkojos apkārt, nevarēdams saprast, par ko smejas pārējie skatītāji. Man bija ļoti jautri, taču no šīs izrādes es arī kaut ko sapratu. Tās galvenais uzdevums, manuprāt, bija parādīt katram skatītājam individuāli, ka, lūk, šāda sekcija ir tavai vecmāmiņai, šādas čības tavam vectētiņam vai šāds iepazīšanās ceļš taviem vecākiem. Ka tā, ko tu redzi, ir latviešu mīlestība, kuru tu pazīsti tīri vai nepiedienīgi labi, un tev par to ir kauns. Par literatūru runājoši pensionāri, trauksmaina pusmūža sieviete, nelielas bibliotēkas vadītāja un fotogrāfs. Izbijusi baletdejojātāja un gleznotājs, kurš, viņu iemūžinādamas mākslas darbā, aizmiga vai varbūt pat nomira. Unikāli smejoša sieviete, kas sarunājas ar

nez kādu Andri, kurš parastajiem mirstīgajiem, proti, izrādes skatītājiem, nemaz nebija saskatāms. Pusaudžu vecuma dzejnieki ar pašnāvnieciskām tieksmēm.

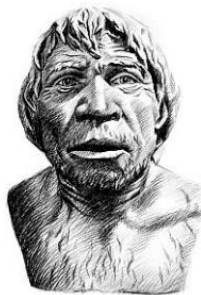
Šī izrāde ir jāredz ikvienam latvietim. Jo tā taču ir latviešu mīlestība, par kuru mums izrādes laikā, iespējams, gribas ielīst zemē no kauna.

Latvijas Nacionālā mākslas muzeja izstāde «Tev ir pienākušas 1243 ziņas»

Kārtējais pierādījums, ka izstādēm nav jāatbilst to nosaukumiem, jo tā ir māksla. Ka māksla ir vienkārši māksla, un parastajiem cilvēkiem to nav lemts izprast. Nemaz nevajag. Tāpat kā dzejoļus, kas sastāv tikai no

**You've Got
1243 Unread
Messages**

DZĪVE PIRMS INTERNETA. PĒDĒJĀ PAAUDZE

skaņām, vien dažiem burtiem vai varbūt ar maziem burtiem un bez pieturzīmēm sarakstītiem vārdiem, kuri liekas kā nejauši ģenerēti. Māksla. Un mums to neizprast. Taču izstāde bija laba, tajā bija interesanti, netradicionāli eksponāti, un beigās es pat attāli

sapratu, kāpēc tai dots tieši šāds nosaukums.

Izstādi vēl tikai dažas dienas var apmeklēt Latvijas Nacionālā mākslas muzeja galvenās ēkas Lielajā izstāžu zālē. Iesaku to izdarīt visiem no pēdējā laikmeta, proti, tiem, kam dzīve bez interneta būtu teju neiespējama.

Gusts Ābele, 7.1

Ko šodien apskatīt?

NAMEJA GREDZENS

“Nameja Gredzens” ir viens no grandiozākajiem Latvijas kinoprojektiem. Producents Andrejs Ēķis un režisors Aigars Grauba Latvijas apstākļos uzņēmuši Latvijas vēsturē vēl nebijušu filmu.

“Nameja gredzena” darbība risinās 13. gadsimta beigās Zemgalē, kad bagātās un varenās baltu pagānu zemes ir iekārojams mērķis arī Romai. Pēc valdnieka Viestura noindēšanas par Zemgales valdnieku kļūst nepieredzējušais jauneklis Namejs. Filmas uzdevums ir likt skatītājam just līdzīgi Namejam un zemgaļu tautai cīņā pret bezkaislīgajiem Vatikāna iebrucējiem.

Tā galvenokārt orientēta Rietumu tirgum, tādēļ uzņemta angļu valodā un uz lielā ekrāna demonstrēta ar latviešu subtitriem. Ārzemju aktieru izvēle (Edvīns Endre, zemgaļu ķēniņš Namejs, un Džeimss Blūrs, Romas pāvesta sūtnis Maksimiliāns fon Bukshēvdens) bijusi stratēģiski nozīmīga, jo pasaulē pazīstamas sejas palīdz filmai gūt popularitāti arī ārvalstu tirgos.

“Mēs iesākām ar to, ka mēs gribam izdarīt tā, lai mūsu stāsts būtu saprotams visā pasaulē. Mēs esam daļa no lielās pasaules, un mums būtu interesanti savā simtgadē, lai

mūsu stāsts, mūsu leģenda ceļotu. Strādājot kino industrijā, mēs esam nonākuši interesantā situācijā, ka mēs esam jau daļa no pasaules un aktieris brauc no Anglijas, no Latvijas, kaskadieri — no Lietuvas. Mēs dzīvojam tādā interesantā laikā, kad viss jaukas kopā, bet mums bija apzināti interesanti uztaisīt filmu, kuru varētu parādīt arī citiem. Turklāt mūsu jaunā paaudze ir pieradusi skatīties arī angļu valodā ar subtitriem.”

-Andrejs Ēķis, skaidrojot filmas valodas izvēli

Laura Kolontaja, 10.3

BRĪNUMS

Ļoti aizkustinoša filma, kuras režisors ir Stīvens Čboski, par puisēnu, kurš piedzima ar dažādām veselības problēmām. Pēc neskaitāmām operācijām Augustam (Džeikobs Tremblijs) ir iespēja redzēt, dzirdēt, runāt, staigāt un elpot, bet viņam ir iedzimts sejas defekts, kura dēļ viņš izskatās citādāk nekā pārējie. Filmā ir attēlots, ar kādām problēmām saskaras Augija vecāki (Džūlija Roberts un Ouens Vilsons), viņa māsa (Izabela Vidovica) un arī pats Augijs.

Man filma ļoti patika, tā liek pārdomāt par dzīves vērtībām un to, kā *savādāki* bērni jūtas sabiedrībā. Noteikti filmu iesaku noskatīties visiem, kuri ir vecāki par 12 vai 13 gadiem, jo, manuprāt, jaunāka auditorija īsti nesapratīs filmas galveno jēgu un mērķi.

Filma ir uzņemta pēc R. Dž. Palasio grāmatas "Brīnums" motīviem. Pati grāmatu vēl neesmu lasījusi, bet pēc dzirdētām atsauksmēm par grāmatu varu spriest, ka arī grāmata ir ļoti interesanta un aizkustinoša.

Leora Gadžiramazanova 9.3

PIRMKLASĪGĀS 3

Nesen biju aizgājusi uz šo filmu, jo personīgi man ļoti patika pirmās divas daļas, šī nebija izņēmums. Daudz kas dzirdēts par šīm filmām. Tajās skan labas dziesmas fantastiskā *a capella* izpildījumā. Kas ir atšķirīgs šai filmai no iepriekšējām? Pirmajās divās filmās

galvenajām varonēm bija jāpiedalās *a capella* konkursos, kuros viņām nebija izredzu uzvarēt, bet viņas saņēmas un uzvarēja. Filmā "Pirmklasīgās 3" meitenes pēc koledžas beigšanas sanāk kopā un saprot, ka vēlas atkal kopā dziedāt. Filmā galvenās varones pārbauda uzticību starp draugiem, kas viņām ir gandrīz kā ģimene.

DONS ŽUANS

Šis moderni klasiskais balets ir ļoti skaists. Tas ir ļoti vienkāršs un tajā pašā laikā ļoti grūts, jo perfektai lomai ir nepieciešama izteikta jūtu un emociju izrādīšana, kas māksliniekiem ir ļoti labi izdevies. Baleta horeogrāfs ir Hūlio Arosarena, kas ir nācis no Kubas. Savukārt galvenās lomas Dona Žuana atveidotājs ir Raimonds Martinovs. Baletā skan Volfgana Amadeja Mocarta un Friderika Šopēna mūzika, kas izceļ katru personāžu. Baleta mūzikai ir viena ļoti neraksturīga, bet tajā pašā laikā ļoti atšķirīga, labā ziņā, detaļa. Šajā baletā tika ļoti daudz izmantotas klavieres. Ja nemaldos, šī ir pirmā reize, kad es baleta laikā tiešām esmu ievērojusi to klātesamību. Iesaku noskatīties šo izrādi katram baleta cienītājam, gan klasiskā, gan modernā.

Kristiāna Būcena 9.3

**Arī Tev ir ko teikt? Sūti
savus ieteikumus,
atsauksmes vai idejas uz
laviziteavizite@gmail.com!**

Nacionālais romānu rakstīšanas mēnesis

Sēdi un raksti! Pasaulei vajag tavu romānu.

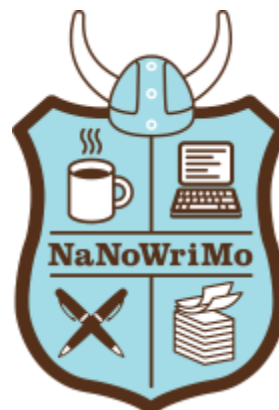
Lasot iepriekšējo «L'avīzes» numuru, noprātu, ka tā ir tāda ļoti literāra. Daudz radošu cilvēkus, acīmredzot. Un tā nu es iedomājos, ka jāpastāsta par Nacionālo romānu rakstīšanas mēnesi. Iespējams, kādu tas ieinteresē.

Pavisam vienkārši izsakoties, Nacionālais romānu rakstīšanas mēnesis, starptautiski pazīstams kā *NaNoWriMo* jeb *National Novel Writing Month*, bet Latvijā starp reģiona cilvēkiem iesaukts vienkārši par NaNo, ir mēnesis jeb, konkrētāk, novembris, kad aptuveni trīssimt divdesmit tūkstoši cilvēku visā pasaulē atstāj novārtā darbu, mācības un visu pārējo, lai pieņemtu izaicinājumu mēneša laikā uzrakstīt piecdesmit tūkstošus vārdu, kas ir mazākais vārdu skaits, no kura tavš rakstu darbs tīri teorētiski var skaitīties romāns. Parasti šo skaitli sasniedz vien apmēram sestā daļa rakstītāju. Varbūt arī vārds *vien* šeit ir lieks, jo tie tomēr ir piecdesmit tūkstoši grāmatu, no kurām kādas gan jau arī tiek izdotas.

Tas prasa daudz laika, daudz iedvesmas, daudz tējas un kafijas – es, piemēram, iegādājos kasti ar simts melnās tējas paciņām – daudz asaru, daudz histērisku smieklus, daudz prokrastinācijas un daudz uzrakstītā pārlasīšanas – uzreiz saku, ka pārlasīt nekādā gadījumā nedrīkst, jo tad tu visu laiku jutīsies pilnīgi nožēlojami, gribēsi uzrakstīto izdzēst, saplēst, sasist, sadzedzināt vai arī kā citādi neatgriezeniski iznīcināt to, un iznīcināt iepriekš uzrakstīto ir pats sliktākais, ko tu NaNo laikā vispār vari izdarīt. Jo tāds manuskripts, kas izveidots nieka mēneša laikā – mēnesis ir patiešām īss laiks, lai uzrakstītu grāmatu – noteikti nebūs pārāk kvalitatīvs, taču tas vismaz būs manuskripts, kuru pēc tam tu varēsi tālāk rediģēt, apstrādāt un beigās varbūt pat izveidot par daudz maz baudāmu darbu. Jo citkārt tu, iespējams, romānu neuzrakstītu vispār vai rakstītu ļoti ilgi, un beigās tas izdotos tikpat briesmīgs kā tas, ko tu, vairāk domādams par kvantitāti nekā par kvalitāti, būsi sacerējis mēneša laikā šī izaicinājuma ietvaros.

NaNo no rakstītāja prasa tieši tūkstoš sešsimt sešdesmit septiņus vārdus dienā. Vairāk uzrakstīt ir labi, jo tad piecdesmit tūkstošus ir iespējams sasniegt pat ātrāk par 30. novembri vai arī vismaz tiek uzkrāti liekie vārdi slinkām, aizņemtām un visādi citādi nebaltām dienām, taču, ja dienas laikā tiek uzrakstīts daudz mazāk, ir pagalam čābīgi, jo šis iekavētais ir atkal jāatgūst. Un, kā jau droši vien varat iedomāties, tas beigās var novest pie lieliem parādiem pašam sev un savam romānam, kas savukārt beigās var izraisīt pilnīgu padošanos. Un tāda galīgi nav vēlama.

Šī tā sauktā dienas norma katru dienu jāpievieno sava romāna vārdu skaitam *NaNoWrimo* mājaslapā, bet, kad ir sasniegta piecdesmit tūkstošu atzīme, ir jāvalidējas, iekopējot mājaslapā visu sava romāna tekstu, lai tu varētu skaitīties viens no uzvarētājiem. Darbu var rakstīt arī ar roku, bet tad visi vārdi ir jāskaita galvā un validējoties jāizmanto nejaušo vārdu generators.

Šķiet, visus šos vārdu skaitus laikam varētu salīdzināt ar skriešanu. Katra dienas norma ir kā neliels sprints, bet viss garais mēnesis kā vesels maratons.

Man 2017. gads bija pirmais gads, rakstot NaNo. Par šo projektu es uzzināju kādā rakstveida lomu spēļu forumā. Sākumā domāju, ka, nē, tas nav man. Iepriekš, ārpus lomu spēļu postiem, biju uzrakstījis labi ja četrus tūkstošus vārdu gadā. Un kā tad es tādā gadījumā varētu uzrakstīt veselu romānu nieka mēneša laikā? Tas šķita neiespējami, taču, kad es nedēļu pirms mēneša sākuma atcerējos par tāda NaNo esamību, sāku domāt, ka varbūt tomēr jāpamēģina. Kaut kur uzraku kādu senu stāsta ideju, pierēģistrējos mājaslapā (nanowrimo.org) un līdz ar novembra sākumu ķēros pie rakstīšanas. Un izdevās! Pabeidzu. Un tagad man ir savs romāna manuskripts.

Ļoti palīdzēja un iedvesmoja arī visi Latvijas reģiona rīkotie pasākumi un koprakstīšanas, kurās valdīja visnotaļ radoša atmosfēra.

Ar savu romānu tu pašas beigās varēsi iesākt jebko pēc savas izvēles. Noglabāt datora mapītēs vai galda atvilktnēs, skaisti iesiet un uzdāvināt draugiem, izmest, sadziedzināt vai neatgriezeniski izdzēst no ierīces, kurā tas glabājas. Nevienš neliek pārrakstīt, taču tu vienmēr vari turpināt sava darba attīstīšanu, rediģējot un padarot to par lasāmu un pat baudāmu. Es, piemēram, esmu nolēmis, ka manam darbam jeb, pareizāk sakot, pavisam īsam fragmentam no tā pirmā publikācija būs tieši šeit, «L'avīzē».

Franklins atvēra acis. Viņš palūkojās uz sienu pretī gultai. Pie sienas bija pulkstenis, taču Franklins skatījās kaut kur zemāk. Neko nevarēja redzēt. Puisis izberzēja acis. Nu jau bija labāk... Viņš nedaudz sasprindzināja redzi, lai mēģinātu ieraudzīt pulksteņa rādītājus. Nekā. Labi, nebija vērts mocīties. Cerības, ka šodien skatiens nemiglosies, bija pilnīgi un galīgi veltas. Franklins piecēlās gultā sēdus un paņēma brilles no naktsгалdiņa. Tās bija melnos rāmjos ietvertas brilles, kuras tika izgatavotas nepilnas stundas laikā pēc redzes pārbaudes, kas puisim tika veikta pirms dažiem gadiem. Viņam pašam tās patika. Franklinam tās šķita pagalam stilīgas. Nu, labi, ja ne gluži stilīgas, tad vismaz ne neglītas. Skolā neviens tām uzmanību nepievērsa. Daudziem bija brilles. Tā tas vienkārši mūsdienās bija, jo visur bija tik daudz ekrānu un ierīču, kas bojā redzi, ka kādā brīdī ikvienam redze sāka pasliktināties.

Uzlicis uz acīm brilles, Franklins visu redzēja krietni labāk. N, jau viņa mazā, pelēkā istaba bija ieguvusi skaidrākas aprises, lai gan jau arī pirms tam tuvumā viss bija redzams diezgan skaidri. Vispār jau šajā istabā nebija pilnīgi nekā ko redzēt. Galds, kas veidots no stikla un metāla, krēsls, plaukti, kas veidoti līdzīgi galdam, drēbju skapis un gulta. Istabai, tāpat kā visai mājai un visām pārējām mājām pilsētā, bija pelēkas

betona sienas, kas fascinēja Franklinu. Skolā tika stāstīts, ka tās uzsūcot piesārņojumu. Tad vēl bija pavisam neliels logs. Interesanti bija tas, ka pa to varēja redzēt visu, kas bija un notika aiz tā, taču no ārpuses pa to neviens ielūkoties nevarēja. Ja vien kāds kaut kā nokļuva divdesmitā stāva augstumā, viņš redzēja vienīgi savu spoguļattēlu.

Viņš izkāpa no gultas. Viena pidžamas bikšu stara bija uzrāvusies līdz celim, taču Franklins to ignorēja. Vecāki, kā parasti, jau pirms vairākām stundām bija devušies uz darbu. Franklins izstaipījās un vēlreiz paskatījās pulkstenī. Tas norādīja, ka ir tieši deviņi. Skola sākās desmitos. Bija vēl ļoti daudz laika, tāpēc puisis izstaipījās vēlreiz, izkrakšķināja muguru un kaklu – jā, viņš zināja, ka tas nenāk par labu kauliem un ka vecumdienās viņam sāpēs, taču pagaidām viņš par tām pārāk neuztraucās – un devās uz vannasistabu. Tā bija tikpat parasta kā Franklina guļamistaba, ar vienkāršu podu, izlietni un dušu. Sienas arī šeit bija no betona, tikai nokrāsotas baltas, grīda klāta ar flīzēm, virs izlietnes liels spogulis. Tajā puisis ielūkojās.

Viņš redzēja tajā sevi – Franklinu Beverliju, parastu sešpadsmitgadnieku. Tieši tik parastu, cik vispār cilvēks parasts varēja būt, dzīvodams pēdējā cilvēku apdzīvotajā vietā uz planētas Zeme – pilsētā ar nosaukumu Buklouvera. Jo vai tad ikviens no tās iedzīvotājiem nebija īpašs? Visi taču savā ziņā bija tādi kā pēdējie cilvēki uz Zemes. Franklins nopūtās. Viņam šī apziņa lika justies svarīgam un tajā pašā laikā arī nedaudz skumt. Un vēl tajā pašā laikā puisim šķita, ka tomēr nav vis tik traki. Ka dzīve taču Buklouverā kūsā, viss attīstās un cilvēce galu galā tomēr nav uz izmiršanas robežas.

Gusts Ābele, 7.1.

Vēl ir laiks...

Ziema, kur tu steigies? Vai tev pietiek darbu tāpat kā man? Pirms pāris dienām tikai atnāca pirmais sals, un šodien jau sākās atkusnis. Hmm, cik jauki būtu, ja manas bēdas aprobežotos tikai ar zābakos piesmelto ūdeni. Bet vai tas vispār ir iespējams? Klau, labāk nāc man līdzi! Es parādīšu, kā pāiet tās dienas.

Modinātājs. Agrs rīts. Ir vēl laiks. Vēl desmit minūtes. Vienu, divas, trīs reizes nospiežu telefonā pogu "atlikt". Karstās kafijas tvaikus nomaina asais vējš. Autobuss un sastrēgumi - kur bez tiem?

Desmitiem laba rīta vēlējumu un zvans uz stundu. Divas minūtes? Ir vēl laiks. Pirmais, trešais, otrais, trešais, pirmais. Ak, šī "ceļošana" no viena skolas korpusa uz otru. Skolēnu balsis. Atkal sastrēgumi, tikai šoreiz skolas gaitenīs. Trešais, pirmais, pirmais, trešais skolas korpuss. Zvans no stundas.

Mazliet prieka mūsu sejās, un atkal degunā iedzeļ sals. Autobuss. Aizloga satumst. Sastrēgums.

Uz galda stāv kaudzīte grāmatu, bet tām vēl ir laiks. Matemātika, fizika, angļu valoda... Vēls vakars. Silta gulta. Un modinātājs zvanīs pēc sešām stundām. Un es atkal sevi mierinu: "Vēl ir laiks."

Anna-Kristiāna Dimante, 11.5

Laiks vēl ir?

Laiks ir mājīgs. Ritot pelēkajai ikdienai, šķiet, ka nekas nav mainījies, taču, salīdzinot savas tagadējās domas un domas, kas dzīvoja manā prātā pirms kādiem sešiem mēnešiem, var novērot lielas izmaiņas. Pēdējo sešu mēnešu laikā es esmu iemācījusies cept burkānu kūku, beidzot kārtīgi zinu divdabjus, esmu uzrakstījusi savu zinātniski pētniecisko darbu un tikusi pāri notikumiem, kuri likās nepārdzīvojami.

Laiks iet, nē, skrien uz priekšu. Lai neieklātu kādā laika stīgā, man jāskrien līdzī laikam. Kad ar māsu biju Prāgā un mums bija jāgaida trīspadsmit stundas līdz autobusam, viņa man rādīja pašizgatavoto plānotāju. Viens no svarīgākajiem darbiem no ~Lauras darbu saraksta~ bija

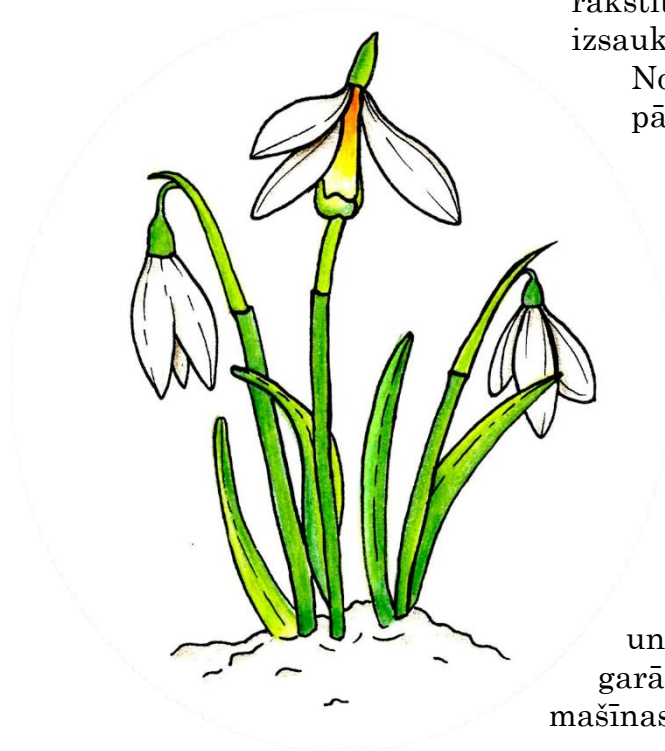
rakstīts ar lieliem burtiem un varenām izsaukuma zīmēm: IEVĒROT APKĀRTNI!!!

No sākuma smējos, bet pēc tam smieklī pārtapa dūsmās. Labāk būtu uzrakstījusi “nomainīt radiatorus”, “sakārtot skapi” vai “palīdzēt mātai ar mājasdarbiem”, taču, nē, viņa ir izvēlējusies skatīties apkārt. Jo vairāk par to domāju, jo vairāk saprotu, cik doma nav muļķīga. Tik bieži es pati pazūdu nedēļās un aizklīstu stundām, neko nepamanīdama, un attopos, nezinot, kāds datums visu dienu bijis. Pārāk bieži viss paliek nepamanīts.

Taču tagad ir ziema. Visi kukaiņi guļ, un es varu vērot tikai krītošās pārslas, garāmgājēju nosalušos snīpjus un braucošās mašīnas.

Es ļoti gaidu pirmās sniegpulkstenītes.

Diāna Birģele, 11.5

My place

When the day is the worst and you feel really sad
And you think that your life is really bad
Just close your eyes and go deep in your world
Where the story will go how your mind have it told
You can dance in the sky and jump in the rain
You can be an actor or drive with your train
You can be free and just fly away
And the best is that that you can do it every day
There you can think about the problems
And how them to be solved
And forget all the people who have bad something told
You can forgive the people who weren't nice to you
That they pushed you all this craziness trough
Couse if you really really don't know what to think
Go in your world and let bad thoughts to sink

Sapnis

Es aizveru acis un sapni es redzu,
Kā zvaigzni es debesīs sedziņā sedzu,
Kā lecu no zvaigznes uz zvaigzni šai naktī,
Kas dzied šūpuļdziesmiņu skanīgā taktī,
Kā debesu skaistums virs galvas man griežas,
Un kā draugs drauga dēļ ugunī sviežas,
Kā diena pēc dienas gar acīm man skrien,
Kamēr sapnis tālāk pasaulē lien.

To siera rituli maziņo

Sēžu pie kamīna, dzeru es kafiju,
Pēkšņi sapnī ieraugu virtuļu mafiju.
Te fermeris pie loga kladz,
Un pilnā balsī man sauc:
"Hei, meitenīt, vai nevajag jums pienu?"
"Nē paldies gana man tā,
Bet labāk iedodiet vienu,
To siera rituli maziņo."

Madara Dzelve, 7.1

Mēneša pareģis

Auns

Šomēnes skolotāju sirdis kusīs no nedaudz uzbāzīgajiem, bet mīļajiem komplimentiem, tāpēc centies tos izteikt biežāk un uzkrītošāk.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. S. Miksone – Tukiša (*Svarī*)

Dvīņi

Uzmanību! Iespējams, ka apkārt klejo dažādi blēži, tāpēc turi savas esejas un referātus tuvāk pie sevis.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. A. Ēcis (*Vēzis*)

Lauva

Šomēnes labāk pacenties no konfliktiem izvairīties... Kas zina? Varbūt tev no šī cilvēka vēl vajadzēs norakstīt?...

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. E. Dziļums (*Mežāzis*)

Svari.

Šis mēnesis tev paskries ļoti ātri, gluži kā paskrien katrs starpbrīdis, kurā centieties pabeigt pēdējos teikumus fizikā.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. Ināra Gaile (*Zivis*)

Strēlnieks

Špiko piesardzīgi, jo ir liela iespējamība, ka tevi pieķers kā naktī pie ledusskapja stūķējot pēdējo desas gabalu mutē.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. I. Ozoliņa (*Vērsis*)

Ūdensvīrs

Draudzība šomēnes ūdensvīriņiem būs īpaši nozīmīga, tāpēc neskopojies un noziedo kotletīti savam labākajam draugam pie pusdienu galda.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. Le. Ozoliņa (*Skorpions*)

Vērsis

Šomēnes liela iespējamība, ka laimes atslēgu atradīsi ķēpājumos uz angļu valodas kabineta galdiem.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. N. Firsova (*Dvīņi*)

Vēzis

Šomēnes labāk nesimulē, ejot pie skolas medmāsas, jo nākamreiz var arī tomēr nenoticēt.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. D. Simsone (*Ūdensvīrs*)

Jaunava

Šomēnes veiksmē nebūs tavā pusē, tāpēc vienmēr pārliecinies, vai kabinē ir tualetes papīrs.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. A. Plēsuma (*Auns*)

Skorpions

Šomēnes izvairies no spilgta apģērba, tas tev tikai piesaistīs lieku uzmanību kontroldarbu laikā, kad centies uzvesties pēc iespējas neuzkrītošāk.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. J. Strumpe (*Lauva*)

Mežāzis

Šomēnes dodies medībās, šis mēnesis sola, ka iespējams atrast mīlu, kas klejo pa ĀVG gaitenīiem.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. M. Eglīte (*Strēlnieks*)

Zivis

Šomēnes gaidāms liels veiksmes cunami – tu nopirksi kafējnīcā pēdējo kanēļmaizīti.

Nesaderīgās zīmes skolotājs (bīstamā zona):
Sk. I. Dudočkina (*Jaunava*)

Joku lappuse

Kā sauc Raiņus, kas dzīvo UK?

- Par UK-Raiņiem

Kā sauc otu veidotāju, ja viņš strādā skolā?

- Par Skol-Otāju

Kā sauc Kraukli, kas vienmēr aiz kaut kā atrodas?

- Par Aiz-Kraukli

Kā sauc Ievu, kas dzīvo Korejā?

- Par KR-Ievu

Kur dzīvo Šreks?

- Ogrē

Kādā mašīnā brauc šūnu kopas?

- Audi

Kā sauc Kārļa dēlu?

- Par Karl-Son-u

Kā sauc policistu, kas kaut ko abonē?

- Par Abone-mentu.

Kā sauc meiteni, kas vienmēr visu izpilda?

- Par Solv-it-u

Kur var redzēt vampīrus?

- Krēslā.

Kā sauc gaiļa tēvu?

- Par Papa-Gaili

Skolotāju tests

Atpazīsti skolotāju citātus! Par katru pareizo atbildi 1 punkts, ja iegūsi vismaz 8 punktus, vari ar sevi lepoties – tu stundās klausies!

- 1) *“Eh, jūs, nabaga pilsētnieki.”*
 a) V. Strazda b) M. Eglīte c) A. Plēsuma
- 2) *“Easy game.”*
 a) J. Bisenieks b) S. Veldze c) A. Ēcis
- 3) *“Darbā pats svarīgākais ir kom-po-zī-ci...” “ja.”*
 a) D. Ivanovska b) V. Sondore c) I.Drēviņa
- 4) *“Tu saņem mutisku brīdinājumu.”*
 a) I. Vāvere b) T. Krūmiņš c) A. Plēsuma
- 5) *“Tu vari piemulķot skolotāju, bet tu nevari piemulķot pats sevi.”*
 a) A.Plēsuma b) S. Miksone-Tukiša c) I.Drēviņa
- 6) *“Mulķu zemē kā vienmēr valda jautrība.”*
 a) R.Ķiesnere b) A.Liepiņš c) S.Miksone-Tukiša
- 7) *“Paga, es viņu ieslēdzu! Es ieslēdzu vai izslēdzu?”*
 a) A. Liepiņš b) A. Puķe c) O. Voronova
- 8) *“Tad, kad es tev pateikšu, cik viņas m2 maksā, tad tev ausis novītīs.”*
 a) M. Eglīte b) A. Plēsuma c) A. Upenieks
- 9) *“STOP!”*
 a) V. Andersone b) E. Dziļums c) N. Svjastina
- 10) *“....un tad babulis tiek ietērpts koka mētelītī un aiziet ar kājām pa priekšu.”*
 a) V. Strazda b) A. Liepiņš c) M. Eglīte
- 11) *“Ja tev ir uzmanības deficīts, tad nāc starpbrīdī, es tev kādas 10 minūtes veltīšu.”*
 a) Z. Šķirmante b) A.Plēsuma c) I.Ozoliņa
- 12) *“Mājasdarbus nepildīsi, 4 dabūsi.”*
 a) Z. Šķirmante b) K. Liepiņa c) Ināra Gaile

Jautājums veterāniem:

Kurš skolotājs/a ienāda rūtīnās?

1) V. Strazda	5) A.Plēsuma	9) E. Dziļums
2) S. Veldze	6) A.Liepiņš	10) M. Eglīte
3) I.Drēviņa	7) O. Voronova	11) A.Plēsuma
4) T. Krūmiņš	8) M. Eglīte	12) I.Gaile
Veterānu jautājums R. Šupola		